

Sari Kaarniranta

SUPERTAVIS

**laittaa
vanhemmat
kiertoon**

Kuvitus Terese Bast

Aurinko
KUSTANNUS

Sarjassa ilmestynyt:

Supertavis

Supertavis ja vuokraihmiset

Supertavis saa kaiken mitä toivoo

Supertavis laittaa vanhemmat kiertoon

© Aurinko Kustannus ja tekijät

Teksti Sari Kaarniranta

Kuvitus Terese Bast

Taitto Iiris Kallunki

ISBN 978-952-230-825-2

Painettu Printon, Tallinna 2023

Sisällys

1. LUKU	<i>Kännykkätauti</i>	7
2. LUKU	<i>Päin väärinpäitä</i>	11
3. LUKU	<i>Mun vanhemmat on sun vanhemmat</i>	16
4. LUKU	<i>Kadonnut pikkusisko</i>	20
5. LUKU	<i>Pitsa-Matsin kadonnut iskä</i>	24
6. LUKU	<i>Kamala kierrätysvirhe</i>	28
7. LUKU	<i>Äipän plätyt</i>	32
8. LUKU	<i>Muista kaikki mahdollinen</i>	37
9. LUKU	<i>Älä lorottele yöllä!</i>	41
10. LUKU	<i>Väärä lapsi</i>	46
11. LUKU	<i>Halloween matskuu</i>	51
12. LUKU	<i>Kukaan ei yhden puolesta</i>	54
13. LUKU	<i>Vähän liian shöpö</i>	59
14. LUKU	<i>Lapset lakossa</i>	64
15. LUKU	<i>Leikki leikkinä</i>	70
16. LUKU	<i>Sytärreik neipmehnav</i>	75
17. LUKU	<i>Lempeetä myrkkyä</i>	80
18. LUKU	<i>Pihalta pannuun</i>	84
19. LUKU	<i>Sopivasti sekoittuneita</i>	89

1. luku

Kännykkätauti

— Olitkos vielä nukkumassa!? joku huusi.
— Missä!? toinen huusi takaisin.
— Nukkumassa! joku huusi.
— En oo ollu missään! Minä olin nukkumassa!
karjui ääni äidin kännykässä.

Äiti oli vaihtanut taas kerran puhelimensa hälytys-
äänen.

— Onni, älä koske siihen! älähti unenpöpperöi-
nen äiti. Hän nousi isän vierestä sohvalta ja nappa-
si kännykän käteensä. — Marjakaarina, äiti vastasi
puhelimeen. — On. Juu. Jep. Jes. Kyllä. Kipeä on, äiti
sanoi, eli hän puhui jollekin minusta. — Ei voi tul-
la puhelimeen. Aaaivan. Ei saa koskea puhelimeen.
Niiiiiinpä. Nyt se tuijottaa puhelinta, hän sanoi

vilkaistessaan minua. – Pitää lopettaa, Onnille tulee puhelimesta huono olo. Soitellaan moikka moi, äiti kiirehti, sulki puhelimen ja survoi sen sohvatyynyjen väliin. Sitten hän katsoi minua otsa kurtussa ja kysyi: – No, tuliko huono olo?

– Huippaako? isä kysyi.

– Yrjöttääkö? tirs kui Annu.

Nipistin itseäni, koska en ollut varma, olinko oikeasti hereillä.

– Monta päivää on mennyt? kysyin.

– Jo yksi, äiti sanoi.

– Monta päivää on jäljellä? huokasin kuin jouluattoa odottava tonttu.

– Vain kolmetoista, äiti sanoi, ummisti silmänsä ja jatkoi päiväuniaan.

KOLMETOISTA! Kolmetoista kuolettavan tylsää ja pitkää päivää ennen kuin saisin kännykkäni takaisin! Eilen se oli viety minulta, koska äidin, isän, Kirsikka-tädin ja Bosse Åkerin mielestä minä olin kipeä. Heidän mielestään minulla oli – kännykkätauti!

Kirsikka-täti sanoi, että paranisin, jos tekisin jotain muuta mukavaa kuin pelaisin kännykällä. Mielestäni muuta mukavaa oli kaikkea muuta kuin

mukavaa. Ei minun sitä paitsi tarvinnut parantua, koska olin terve kuin Teemu Pukki.

Oli kyllä totta, että olin pelannut kännykälläni paljon viime aikoina. Siihen oli olemassa erittäin hyvä syy: minun oli päästävä Romurosvo-pelissä tasolta kaksi tasolle kolmekymmentäkaksi. Sekin oli totta, että olin syntymäpäivänäni paennut pyörävaraston katolle pelaamaan, kun kummitätini Kirsikka oli tullut onnittelemaan minua. Totta oli sekin, että olin melkein jäänyt naapurimme Bosse Åkerin sähköpotkulaudan alle, kun olin roskapussia viedessäni tuijottanut kännykkääni.

Okei, ehkä minulla tosiaankin oli lievä kännykkätauti. Minulla ei tosin ollut kuumetta eikä yskää eikä vetistä kakkaa. Ihossani ei ollut märkiviä näppylöitä, eikä varpaissani kasvanut sieni niin kuin ukilla. Jos joisin sangollisen mustaherukkamehua, saattaisin parantua iltaan mennessä.

Siihen asti minä, maailman tavallisin Onni Juhani Juntunen, en tekisi yhtään mitään. Se onnistuisi, kun ottaisin mallia Maailman tylsin perhe -kilpailun voittajista: Äiti ja isä vetelivät edelleen päikkäreitään sohvalla. Pikkusiskoni Annu leikki jätepuskia ja kolisteli roskalaatikoitamme. Lapinkoiramme

Urkki kuorsasi pääpuoli parvekkeella ja takapuoli olohuoneessa.

Nousin ylös ja laahustin keittiöön. Kun kaadoin kannuun lisää mehua, huomasin tiskipöydällä kummitätini Kirsikan tuoman pussin – *Nystykääpäjauhetta* siinä luki. Kirsikalla oli tapana tuoda meille kaikenlaisia terveystuotteita, joista osa vielä hyppi ja loikki: jauheita, juuria, marjoja, matoja, hyönteisiä, ituja ja siemeniä. Terveystähän minä juuri nyt kaipasinkin, pikaisesti, kuten myös kännykkääni.

Avasin pussin, nuuhkaisin ja AIVASTIN! Vihreät salammat sinkoilivat päässäni. Silmissäni pokahteli keltaisia paukkunalleja. Viimeksi minusta oli tuntunut tältä, kun olimme työntäneet Stupan kanssa chilipaprikat nenäsieraimiimme.

– Näin hirvittävän hajuisen täytyy olla superterveellistä, totesin. – *Varo päästävästä jauhetta vesijohtoverkostoon tai käy köpelösti*, luin varoituksen pussin kyljestä, ja silloin, tietysti juuri silloin, Annu hyökkäsi kimppuuni – kääpäjauhe pölisi lavuaarin pohjalle.

Köpelösti kävi, vaikka en vielä tiennytkään, miten kamalan köpelösti.